

Wyrok
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 22 czerwca 2020 r.

III SA/Wa 1857/19

autoTEZA

Nowość

Umyka jednak Skarżącemu odpowiednie stosowanie - w zakresie nieuregulowanym w ustawie o rehabilitacji - przepisów O.p. Z treści tych przepisów w żadnym razie nie można wywieść koncepcji zachowania raz wykazanego w deklaracji prawa do ulgi, gdy okaże się że nie ma do tego podstaw faktycznych i prawnych. Nie można też powiedzieć, że Skarżący utracił prawo do ulgi, bo w istocie tego prawa nie miał już pierwotnie, gdyż jego usługodawca nie spełniał warunków wskazanych w art. 22 ust. 1 ustawy o rehabilitacji. Gdyby przyjąć interpretację Skarżącego, to każda informacja od podmiotu np. tylko podszywającego się pod sprzedawcę lub usługodawcę, w rozumieniu art. 22 ust. 1 ustawy o rehabilitacji, dawałaby trwałe i niewzruszalne prawo do ulgi, tym samym powodując uszczerbek w należnościach Funduszu i ograniczając możliwości realizacji jego celów.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Elżbieta Olechniewicz.

Sędziowie WSA: Włodzimierz Gurba (spr.), Anna Zaorska.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 czerwca 2020 r. sprawy ze skargi W. S. na decyzję Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia (...) maja 2019 r. nr (...) w przedmiocie określenia wysokości zobowiązania z tytułu wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych za okresy rozliczeniowe od grudnia 2013 r. do listopada 2014 r. oddala skargę

Uzasadnienie faktyczne

Pismem z 19 lipca 2019 r. W.S. (dalej: "Skarżący", "Strona") wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na wydaną przez Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (dalej: "Minister", "organ odwoławczy") decyzję z (...) maja 2019 r. w przedmiocie określenia wysokości zobowiązania z tytułu wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych za okresy rozliczeniowe od grudnia 2013 r. do listopada 2014 r.

Zaskarżona decyzja została wydana w następujących okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy:

1. Prezes Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (dalej: "Prezes Zarządu PFRON" lub "organ pierwszej instancji") decyzją z (...) grudnia 2018 r. określił Stronie wysokość zobowiązań z tytułu wpłat na PFRON za okresy rozliczeniowe grudnia 2013 r. do listopada 2014 r.

2. Od powyższej decyzji Strona złożyła odwołanie, zarzucając w nim naruszenie art. 122 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800 z późn. zm., dalej: "O.p.") w związku z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, z późn. zm., dalej: "u.o.r."), poprzez nie odniesienie się w decyzji do okoliczności faktycznych, jakie powinny być zbadane przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, a więc przeprowadzenie postępowania w sposób naruszający zaufanie do organu pierwszej instancji.

W uzasadnieniu Skarżący podniósł błędne przyjęcie przez organ pierwszej instancji, iż deklaracje za ww. okres zawierają błędy rachunkowe lub inne oczywiste omyłki oraz że z decyzji nie wynika, o jakie nieprawidłowości chodzi. Dodatkowo Strona stwierdziła, że decyzja zawiera błędy rachunkowe. Strona wskazała, że organ pierwszej instancji zamiast odnieść się do kwestii oceny takich stanów faktycznych, w których sprzedający podaje błędne informacje zobowiązanemu o kwocie obniżenia, ograniczył się tylko do stwierdzenia, iż pracodawca popełnił w dacie sporządzenia deklaracji błędy rachunkowe lub oczywiste pomyłki. Zdaniem Strony ustawodawca w u.o.r. nie wprowadził uregulowania dotyczącego obowiązku dokonania korekty deklaracji w przypadku otrzymania informacji o błędnej kwocie obniżenia.

3. Minister decyzją z (...) maja 2019 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję.

W uzasadnieniu wskazał, że Strona za okres od 12/2013 do 11/2014 złożyła miesięczne deklaracje wpłat na PFRON oraz deklaracje o korzystaniu z obniżenia tych wpłat, jednak w związku z wykrytymi nieprawidłowościami u pracodawcy Przedsiębiorstwa (...) - Spółka jawna, u którego strona dokonała zakupu usług, uprawniających do dokonania obniżenia wpłat na PFRON, wykazana w nich wysokość zobowiązania wzbudziła wątpliwości organu pierwszej instancji.

W trakcie postępowania administracyjnego Prezes Zarządu PFRON przeanalizował składane przez stronę dokumenty, w tym kopie informacji o kwocie obniżenia wpłat na PFRON otrzymane od sprzedającego - Przedsiębiorstwo (...) - Spółka jawna w okresie od 20 lutego 2013 r. do 24 grudnia 2014 r. oraz korekty tych informacji i ustalił, że Strona przyjęła dla wyliczenia kwoty zobowiązania za ww. okres błędną wysokość nabytej ulgi, uzyskanej na podstawie art. 22 u.o.r.

Następnie organ odwoławczy zauważył, że z pisma Strony z dnia 18 lipca 2017 r. wynika, iż Strona otrzymała w dniu 23 maja 2017 r. od sprzedawcy - Przedsiębiorstwa (...) - Spółka jawna, korekty co do nabytych ulg, uzyskanych na podstawie art. 22 u.o.r. Sprzedawca bowiem bezpodstawnie zawyżył wysokość ulg, jakie zostały przez Stronę wykorzystane do obniżenia wpłat na PFRON.

Zdaniem Ministra biorąc pod uwagę, że decyzja określająca wysokość zobowiązania powinna określać rzeczywistą wysokość zobowiązania strony, Prezes Zarządu PFRON słusznie wskazał, że Strona zobowiązana była po uzyskaniu informacji o prawidłowej wysokości nabytych ulg dokonać korekt deklaracji.

Następnie organ odwoławczy zauważył, że z przedstawionych dokumentów wynika, że organ pierwszej instancji określając zobowiązania nie podważył podanych przez Stronę w deklaracjach DEK-I-0 wysokości wpłat należnych za okresy rozliczeniowe grudnia 2013 r. do listopada 2014 r. Minister zauważył, że podważone zostały tylko kwoty ulg uzyskanych na podstawie art. 22 u.o.r., obniżających ww. zobowiązania.

Następnie organ odwoławczy wskazał, że w dniach od (...) listopada 2014 r. do (...) grudnia 2014 r. została przeprowadzona kontrola w PRZEDSIĘBIORSTWIE (...) - SPÓŁKA JAWNA - ZAKŁAD PRACY CHRONIONEJ. W trakcie kontroli stwierdzono liczne nieprawidłowości, które skutkowały zawyżeniem kwot obniżenia wpłat na PFRON. Przedmiotowe zawyżenia wynikały z niewłaściwego wyliczenia współczynnika wynagrodzeń pracowników zaliczonych do znacznego lub umiarkowanego stopnia

niepełnosprawności. Wystawca dokonał i przekazał nabywcom korekty wystawionych ulg, nabywca jednak nie dokonał korekty zobowiązań, co umniejszyło wpłaty na PFRON.

Prezes Zarządu PFRON decyzją z (...) sierpnia 2017 r. określił Stronie wysokość zobowiązań okresy rozliczeniowe od grudnia 2013 r. do listopada 2014 r. w kwocie głównej 17.036 zł. W wyniku rozpoznania odwołania od ww. decyzji, Minister decyzją z (...) października 2018 r. uchylił zaskarżoną decyzję i przekazał sprawę organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

W trakcie ponownie toczącego się postępowania zostały przeanalizowane składane przez Stronę deklaracje za okresy rozliczeniowe od grudnia 2013 r. do listopada 2014 r. i kwoty uzyskanych ulg na podstawie art. 22 u.o.r. Zdaniem Prezesa Zarządu PFRON zawierały one błędne dane, na podstawie których wyliczono zobowiązanie na PFRON. W konsekwencji, organ określił prawidłowe rozliczenie za ww. okresy rozliczeniowe.

Minister stwierdził, że Strona nie jest jednostką, do której miałyby zastosowanie obniżone wskaźniki przewidziane w art. 21 ust. 2a i 2b u.o.r. Stosownie do art. 21 ust. 1 i ust. 2 u.o.r. wymagany wskaźnik wynosi 6%.

Ponadto organ odwoławczy w zaskarżonej do WSA decyzji podał, ile osób Strona zatrudniała na pełne etaty i wysokość zobowiązania z tytułu wpłat na PFRON.

W ocenie Ministra prawidłowe wyliczenie kwoty zobowiązania na podstawie art. 21 ust. 1 u.o.r., za okresy rozliczeniowe od grudnia 2013 r. do listopada 2014 r., zgodnie ze wzorem deklaracji przyjętym rozporządzeniem Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 22 czerwca 2016 r. w sprawie ustalenia wzorów deklaracji składanych Zarządowi Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych przez pracodawców zobowiązanych do wpłat na ten Fundusz (Dz. U. z 2016 r. poz. 956), wynosi: 17.036 zł.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych w odwołaniu, organ odwoławczy uznał je za bezzasadne. W szczególności podniósł, że Skarżący nie złożył wymaganych korekt deklaracji, co spowodowało zaniżenie wysokości wpłat na PFRON. Ujawnienie nieprawidłowości zaistniałych u sprzedającego nie pozostaje bez wpływu na nabywcę. Wynika to z tego, że **stronami kooperacji uprawniające do obniżenia wpłat na PFRON są: sprzedający oraz nabywca usługi lub produkcji.** Nabywca w przypadku ujawnienia nieprawidłowości w postaci zawyżenia wystawionych ulg, czy to poprzez samokontrolę sprzedającego czy też w wyniku przeprowadzonej kontroli lub czynności sprawdzających jest zobowiązany do złożenia korekty deklaracji, w której wykazał błędne obniżenie wpłat oraz do wpłaty brakującej kwoty wraz z odsetkami.

2.1. W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie Skarżący wniósł o uchylenie decyzji Ministra z (...) maja 2019 r. i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W skardze zarzucono:

- mające wpływ na wynik sprawy naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 22 ust. 1 i ust. 2 punkt 3 u.o.r., stosownie do których to przepisów wpłaty na PFRON ulegają obniżeniu z tytułu zakupu produkcji lub usługi odpowiednio wytworzonej lub świadczonej przez pracodawcę zatrudniającego co najmniej 25 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy, który osiąga wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, w odniesieniu do których orzeczono chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe, całościowe zaburzenia rozwojowe lub epilepsję oraz niewidomych - w wysokości co najmniej 30% przy czym warunkiem obniżenia wpłaty jest między innymi udokumentowanie przez nabywcę kwoty obniżenia informacją o kwocie obniżenia wystawioną przez sprzedającego poprzez przyjęcie, że podanie przez sprzedającego wystawiającego informację o kwocie obniżenia nieprawidłowej informacji co do kwoty obniżenia skutkuje powstaniem zaległości zobowiązanego do dokonywania wpłat na PFRON we wpłatach na PFRON;
- mające istotny wpływ na wynik postępowania naruszenie przepisów postępowania - art. 15 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm., dalej: "k.p.a."), stosownie do którego to przepisu postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej, poprzez merytoryczne załatwienie sprawy w istocie przez Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

Skarżący wywodzi, że art. 22 ustęp 2 punkt 3 u.o.r. stanowi wyraźnie, że warunkiem obniżenia wpłaty jest udokumentowanie przez nabywcę kwoty obniżenia wpłaty na informacją o kwocie obniżenia wystawioną przez sprzedającego. Wyżej wymieniony przepis nie ma treści: "Warunkiem obniżenia wpłaty jest udokumentowanie przez nabywcę kwoty obniżenia poprawną informacją o kwocie obniżenia wystawioną przez sprzedającego". Różnica pomiędzy literalnym brzmieniem przepisu a treścią przepisu w interpretacji Ministra jest taka, że dokonując interpretacji Minister wprowadził termin "poprawną". W rzeczywistości ustawodawca nie wprowadził warunku, aby informacja o kwocie obniżenia podana przez sprzedawcę stanowiąc podstawę do obniżenia wpłaty była prawidłowa. Nie sposób przyjąć, aby ustawodawca uchwalając wyżej wymieniony przepis nie przewidział zaistnienia takich stanów faktycznych, w których informacja o kwocie obniżenia wystawiona przez sprzedającego będzie nieprawidłowa a jednak takiego warunku do wyżej wymienionego przepisu nie wprowadził. Oczywiście jest, że

kierował się tym, iż dokonujący wpłat nie ma żadnych możliwości sprawdzenia poprawności otrzymanej informacji.

Skarżący wskazuje, że drugą w kolejności decyzję wydaną w niniejszej sprawie Prezes uzasadnia tak samo jak i poprzednią, uchyloną przez Ministra poprzez twierdzenie, że deklaracje skarżącego zawierają błędy rachunkowe a więc Prezes Zarządu PFRON ponownie nie rozpoznał merytorycznie istoty sprawy, bo przecież istotą sprawy nie było ewentualne wystąpienie błędów rachunkowych po stronie obniżającego wpłaty na PFRON tylko interpretacja konkretnych przepisów ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Merytorycznie sprawę jako pierwszy rozpoznał dopiero Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w zaskarżonej decyzji, aczkolwiek w sposób lakoniczny, a więc w sposób naruszający zasadę prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej. Bardziej istotne jest jednak to, że biorąc pod uwagę uzasadnienia obu decyzji Prezesa Zarządu PFRON okazuje się, że Strona w niniejszym postępowaniu pozbawiona została rozpoznania sprawy przez dwa różne organy administracji, a zatem zasada dwuinstancyjności postępowania została naruszona.

2. W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje.

3. Kontrola aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dokonywana jest pod względem ich zgodności z prawem materialnym i przepisami procesowymi, nie zaś według kryteriów słuszności. Oznacza to, że kontrola ta sprowadza się do badania, czy organ administracji wydając zaskarżony akt nie naruszył prawa. W wyniku takiej kontroli decyzja lub postanowienie mogą zostać uchylone w razie stwierdzenia, że naruszono przepisy prawa materialnego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy lub doszło do takiego naruszenia przepisów prawa procesowego, które mogłoby w istotny sposób wpłynąć na wynik sprawy, ewentualnie w razie wystąpienia okoliczności naruszających prawo i przez to mogących być podstawą wznowienia postępowania (art. 145 § 1 pkt 1 lit. a-c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: - Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, zwanej dalej: "p.p.s.a.") lub też wystąpiło naruszenie prawa będące podstawą stwierdzenia jej nieważności (art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a.).

Stosownie zaś do treści art. 134 p.p.s.a. sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Sąd nie może przy tym wydać orzeczenia na niekorzyść strony skarżącej, chyba że dopatrzy się naruszenia prawa skutkującego stwierdzeniem nieważności zaskarżonego aktu lub czynności.

4. Rdzeniem sporu jest możliwość zanegowania przez organ wysokości ulgi, gdy informacja od usługodawcy, wskazująca na prawo Skarżącego do ulgi okazała się nierzetelną.

5. Skarga nie zasługuje na uwzględnienie. Organ ustala prawdę obiektywną, a więc ujawniając brak prawa do ulgi ma obowiązek do określenia wysokości zobowiązania z pominięciem kwoty ulgi. Nie naruszono zasady dwuinstancyjności postępowania.

6.1. Wyjaśniając materialnoprawne podstawy prawne wyroku należy wskazać, że stosownie do art. 22 ust. 1 u.o.r., w brzmieniu obowiązującym w czasie powstania obowiązku, wpłaty na Fundusz ulegają obniżeniu z tytułu zakupu usługi, z wyłączeniem handlu, lub produkcji pracodawcy zatrudniającego co najmniej 25 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy, który osiąga wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych będących: osobami niepełnosprawnymi zaliczonymi do znacznego stopnia niepełnosprawności (pkt

1) lub osobami niewidomymi, psychicznie chorymi lub upośledzonymi umysłowo lub osobami z całościowymi zaburzeniami rozwojowymi lub epilepsją (pkt

2) - zaliczonymi do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności - w wysokości co najmniej 30%, zwanego dalej "sprzedającym".

Zgodnie z art. 22 ust. 2, warunkiem obniżenia wpłaty jest terminowe uregulowanie należności za zrealizowaną produkcję lub usługę oraz otrzymanie informacji o kwocie obniżenia. Jak stanowi art. 22 ust. 7 u.o.r., informację o kwocie obniżenia sprzedający przekazuje nabywcy niezwłocznie po uregulowaniu należności w terminie określonym na fakturze.

6.2. Zaznaczyć należy, że wielokrotnie powoływany przez Skarżącego przepis art. 22 ust. 2 pkt 3 u.o.r. stanowiący, że udokumentowanie przez nabywcę kwoty obniżenia następuje informacją o kwocie obniżenia wystawioną przez sprzedającego w terminie, o którym

mowa w ust. 10 pkt 1, wszedł w życie 1 lipca 2016 r. A więc ten przepis nie może mieć zastosowania do określenia zobowiązania, za okresy objęte skarżoną decyzją.

7. 1. Nie jest sporne, że Skarżący uzyskał od R.M. informację wskazującą na uprawnienie do skorzystania z ulgi. W wyniku działań kontrolnych prowadzonych u sprzedającego okazało się jednak, że nie spełniał on przesłanek do wystawienia informacji uprawniającej do ulgi. Tym samym nie spełniał, i to już w dacie wystawienia pierwotnej informacji, kryteriów sprzedającego w rozumieniu art. 22 ust. 1 u.o.r. Skutkiem działań kontrolnych była korekta wystawionych ulg, co jednak zostało zignorowane przez Skarżącego.

Skarżący uważa bowiem, że jego prawo do ulgi nie zależy od tego, czy informacja jaką uzyskał jest rzetelna i prawidłowa. Uznając, że nie ma możliwości weryfikacji u sprzedającego rzetelności informacji Skarżący wywodzi, że raz nabyte i udokumentowane prawo do ulgi nie może mu zostać odebrane, nawet wówczas gdy informacja uzyskana od sprzedawcy okaże się nieprawidłową, bez względu na przyczyny błędu u tego sprzedającego.

7.2. Odnosząc się do zarzutów skargi wyjaśnić należy, że faktycznie ustawa o rehabilitacji nie zawiera regulacji wprost dotyczących weryfikacji zobowiązania w opisanej sytuacji. Jednak, zgodnie z art. 49 ustawy o rehabilitacji do wpłat, o których mowa w art. 21 ust. 1 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem ust. 5a-5d oraz art. 49a i art. 49b (te zastrzeżenia nie mają tu znaczenia), przepisy ustawy - Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych określone w tej ustawie przysługują Prezesowi Zarządu Funduszu. Ponieważ art. 22 ustawy o rehabilitacji ma zastosowanie do wpłat wpłat, o których mowa w art. 21 ust. 1, to wskazane odesłanie do O.p. obejmuje także regulacje zawarte w art. 22 tej ustawy.

Mocą art. 21 § 3 O.p., jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że podatnik, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie zapłacił w całości lub w części podatku, nie złożył deklaracji albo że wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w deklaracji, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego.

Zobowiązania wobec PFRON, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o rehabilitacji powstają z mocy prawa, a więc w związku z art. 21 § 2 O.p, jeżeli przepisy prawa nakładają na zobowiązanego obowiązek złożenia deklaracji, a zobowiązanie powstaje w sposób określony w § 1 pkt 1 (czyli z mocy prawa), należność wykazana w deklaracji jest należnością do zapłaty, z zastrzeżeniem § 3.

Deklaracja w zakresie wpłat na PFRON, tak jak deklaracja podatkowa, korzysta z domniemania prawidłowości, ale tylko do czasu decyzyjnego określenia zobowiązania w innej wysokości.

Na podstawie art. 21 § 3 O.p., jeżeli organ w wyniku działań kontrolnych uzyskał wiedzę, że ulgi w wysokości podanej przez Stronę nie były mu należne to na podstawie tego przepisu miał prawo określić zobowiązanie z uwzględnieniem ulg w prawidłowej, w wysokości skorygowanej przez sprzedawcę, a w tym przypadku w wysokości 0.

W art. 122 O.p. została uregulowana zasada prawdy obiektywnej, uważana za naczelną zasadę postępowania administracyjnego, w tym także podatkowego. Zasada ta została rozwinięta w rozdziale 11 działu IV O.p., zawierającym przepisy o postępowaniu dowodowym. Treść tej zasady oznacza, że obowiązkiem organu podatkowego jest ustalenie stanu faktycznego zgodnie ze stanem rzeczywistym, a jeśli okaże się to niemożliwe, dokonanie ustaleń zbliżonych do stanu rzeczywistego.

Organ nie może więc aprobować deklaracji Skarżącego wykazujących błędne kwoty ulgi, które obiektywnie nie istnieją, bo "sprzedawca" nie był uprawniony do wystawienia informacji o ulgach we wskazanych kwotach.

Nie ma tu żadnego znaczenia, że Strona nie przyczyniła się do powstania u "sprzedającego" nierzetelnej informacji. Konieczność zanegowania ulg u Skarżącego powstałaby także wtedy, gdyby "sprzedający" nie dokonał korekt informacji.

Podkreślić należy, że informacja uzyskana od usługodawcy nie ma statusu dokumentu urzędowego, w rozumieniu art. 194 O.p. Nie korzysta więc z domniemania prawdziwości i rzetelności. Jest to prywatny dokument wyrażający oświadczenie wiedzy i woli jego wystawcy, który może jednak okazać się nierzetelny i błędny, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Dowiadując się o nierzetelności takiego dokumentu Skarżący mógł i powinien dokonać stosownej korekty swoich deklaracji (na podstawie art. 81 O.p.), rezygnując tym samym z nienależnej mu ulgi, a jeżeli Skarżący tego nie uczynił, to takiej weryfikacji może dokonać organ, wydając decyzję na podstawie art. 21 § 3 O.p., co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Zasadniczym błędem popełnianym przez Skarżącego w wykładni przepisów ustawy o rehabilitacji jest to, że ujawniając zakres nieuregulowany w tej ustawie błędnie przyjmuje, że prawodawca milczy. Umyka jednak Skarżącemu odpowiednie stosowanie - w zakresie nieuregulowanym w ustawie o rehabilitacji - przepisów O.p. Z treści tych przepisów w żadnym razie nie można wywieść koncepcji zachowania raz wykazanego w deklaracji prawa do ulgi, gdy okaże się że nie ma do tego podstaw faktycznych i prawnych. Nie można też powiedzieć, że Skarżący utracił prawo do ulgi, bo w istocie tego prawa nie miał już pierwotnie, gdyż jego usługodawca nie spełniał warunków wskazanych w art. 22 ust. 1 ustawy o rehabilitacji. Gdyby przyjąć interpretację Skarżącego, to każda informacja od podmiotu np. tylko podszywającego się pod sprzedawcę lub usługodawcę, w rozumieniu art. 22 ust. 1 ustawy o rehabilitacji, dawałaby trwale i niewzruszalne prawo do

ulgi, tym samym powodując uszczerbek w należnościach Funduszu i ograniczając możliwości realizacji jego celów.

7.3. Z tych względów zarzut naruszenia art. 22 ustawy o rehabilitacji jest niezasadny. **Ewentualne roszczenia odszkodowawcze wobec usługodawcy w związku ze szkodami wynikłymi z wystawienia nierzetelnej informacji mogą być dochodzone wobec niego na podstawie przepisów prawa cywilnego, co pozostaje poza zakresem niniejszej sprawy.**

8. 1. Z uwagi na odpowiedniość stosowania przepisów O.p., zarzut naruszenia zasady dwuinstancyjności powinien być adresowany do art. 127 O.p., a nie do art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Skarżący zarzuca, że uzasadnienie drugiej decyzji wydanej przez Prezesa PFRON nie różni się merytorycznie od uzasadnienia pierwszej decyzji. Z tego wywodzi, że organ pierwszej instancji nie wykonał zaleceń z decyzji kasatoryjnej Ministra.

Sąd ocenia zaskarżoną decyzję Ministra oraz decyzję ją poprzedzającą. Poza zakresem badania przez Sąd jest pierwsza decyzja wymiarowa, która prawomocnie i ostatecznie została wykluczona z obrotu prawnego decyzją kasacyjną Ministra. Nie może więc skutecznie prowadzić do uchylecia skarżonej obecnie decyzji Ministra to, że decyzje wymiarowe skasowana i utrzymana w mocy nie różnią się zasadniczo między sobą. Sąd nie znajduje wad w decyzji (drugiej - z (...) grudnia 2018 r.) organu pierwszej instancji, a w tym takich wad, które nakazywałyby jej uchylenie przez Ministra.

8.2. Podstawa prawna decyzji organu pierwszej instancji jest prawidłowa poprzez wskazanie, w szczególności art. 21 § 3 O.p. oraz art. 49 ust. 1 u.o.r. Nie jest też tak, że organ pierwszej instancji nie zajmował się sporną kwestią, a rozważał ją dopiero organ odwoławczy. Uzasadnienie decyzji organu pierwszej instancji zawiera wskazanie, że organ ten analizował kwoty uzyskanych ulg na podstawie art. 22 ustawy o rehabilitacji. W uzasadnieniu decyzji, w rozbiciu na poszczególne okresy rozliczeniowe, wyjaśniono, że wyliczenie z deklaracji jest błędne, ponieważ Strona przyjęła do wyliczenia błędną wysokość nabytej ulgi uzyskanej na podstawie art. 22; organ wskazuje też, że prawidłowa wysokość ulgi wynosi 0. Organ pierwszej instancji rozważał istotę sporu w niniejszej sprawie, jakkolwiek uzasadnienie prawne jego decyzji nie jest zbyt obszerne. Natomiast uzasadnienie prawne zaskarżonej decyzji już wystarczająco wyjaśnia aspekty prawne zastosowania art. 21 § 3 O.p., w związku z błędnym wykazaniem kwoty ulgi. Lakoniczność wyводу prawnego w decyzji organu pierwszej instancji nie może uzasadniać uchylecia prawidłowej decyzji organu odwoławczego.

Z tych względów zarzut naruszenia zasady dwuinstancyjności jest niezasadny.

9. 1. Sąd nie znajduje powodów do stwierdzenia, że w zaskarżonej decyzji naruszono przepisy prawa materialnego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy lub doszło do

takiego naruszenia przepisów prawa procesowego, które mogłoby w istotny sposób wpłynąć na wynik sprawy. Sąd nie dopatruje się wystąpienia okoliczności naruszających prawo i mogących być podstawą wznowienia postępowania. Sąd nie znajduje też przesłanek uzasadniających stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub w części.

9. 2. Z tych względów, działając na podstawie art. 151 p.p.s.a., należało skargę oddalić.